

Profeten Joel og endetiden - Leksjon 6 Bibelforum

Av DAG RISDAL

Hva sier Bibelen om de siste ting?

Det sentrale budskapet i Joels bok dreier seg om HERRENS DAG – den dag Herren griper til handling - både til dom (for de vantro) og til frelse (for dem som venter på ham).

I Joels bok møter vi et ord som innvarsler «de siste dager», nemlig basunen: «Blås i basun på Sion!» (Joel 2,1). En dag skal den siste basun lyde: «For basunen skal lyde, og de døde skal oppstå uforgiengelige, og vi skal bli forvandlet» (1 Kor 15,52).

Bibelens frelseshistorie er målrettet. Alt går mot en avslutning av denne tidshusholdning. Alt beveger seg mot den ene store dag – Kristi gjenkomst: «Men Herrens dag skal komme som en tyv, og da skal himlene forgå med veldig brak, og himmellegemene skal komme i brann og gå i oppløsning_..» (2 Pet 3,10).

Men når det gjelder de siste ting, bør vi være nøkterne og varsomme med å slå fast detaljene og rekkefølgen av det som skal skje. Det fremsettes mange teorier om dette i dag. Det er farlig å kartlegge disse begivenheter på forhånd. Profetiene er gitt oss på en slik måte at vi ikke skal kunne forutsi dem i detaljer. Vi har ikke fått profetiene som en togtabell - med visse klokkeslett når det og det skal skje - men en angivelse av det Herren har beredt for oss.

Jesus sier: «Og nå jeg har sagt dere det før det skjer, for at dere skal tro når det skjer» (Joh 14,29). Etter hvert som begivenhetene inntreffer, kommer vi til å kjenne dem igjen. Men vi kan ikke kartlegge dem på forhånd!

Endetidens budskap er gitt oss gjennom tegn (billedspråk, symboler), se Åp 1,1. Dette kan være en måte Herren vil holde oss våkne på i avslutningen.

Ett viktig tegn er Israel. Det er hevdet at Israel er viseren på Guds store ur (Rom 11,25-27).

*

En konkret sak som berører de siste ting er døden. På grunn av syndefallet er døden blitt en uhyggelig realitet: «Derfor, likesom synden kom inn i verden ved ett menneske, og døden på grunn av synden, og døden slik trengte gjennom til alle mennesker, fordi de syndet alle» (Rom 5,12).

Døden har tre faser. Døden er i første omgang en åndelig død (Ef 2,1-5). Som følge av misgjerninger og synd, bliver menneskene skilt fra Gud (Jes 59,2). Med den åndelige død følger så den legemlige død. Og så fremt et menneske ikke er kommet i et personlig samfunn med Jesus i løpet av sin levetid, følger den evige død - som innebærer «en evig fortapelse borte fra Herrens åsyn» (2 Tess 1,9).

*

En kristen kan ikke bli fritatt fra den legemlige død, selv om døden er overvunnet og beseiret av Jesus. Det ser vi av Rom 8,10: «Dersom Kristus bor i dere, da er nok legemet dødt på grunn av synd, men ånden er liv på grunn av rettferdighet» - Kjødets - det gamle menneske - har sitt sete i legemet. Derfor er legemet dødt på grunn av synd.

Det innebærer at når en kristen går ut av denne verden, må han forlate sitt legeme. Selv en kristen kan frykte døden, om han enn tror på sin Frelser: «Vi som er i denne hytte, sukker under byrden. For vi vil ikke bli avkledd (oppleve den legemlige død), men overkledd med herlighetslegemet, for at det dødelige skal bli oppslukt av livet» (2 Kor 5,4).

Når de kristne dør, kommer de ikke direkte inn i himmelen og de fortapte kommer heller ikke like i helvete. Men alle kommer vi inn i dødens store venterom. I dette «venterom» er det to

avdelinger. Det ene kalles dødsriket (Hades). Dit kommer de fortapte. I Luk 16,23-24 hører vi om den rike som «slo sine øyne opp i dødsriket, der han var i pine.»

- De fortapte blir her i varetekt inntil dommens dag (2 Pet 2,9). I dødsriket er det ingen som priser Herren. Her er det stille og tyst.

De frelste kommer til Paradis (Luk 23,43). Om Lasarus står det at han kom «til Abrahams skjød» (Luk 16,22).

Det finnes ingen mulighet - etter døden – å komme fra den ene avdelingen til den andre. Eksempelfortellingen om den rike mann og Lasarus viser klart det (Luk 16,26). Det er et stort svalg mellom de to avdelinger.

I dødens store venterom er alle skilt fra sine legemer - både de frelste og de fortapte. Men for dem som tror på Jesus, blir døden en tjener, sml. Rom 8,28. Selv «den siste fiende» (1 Kor 15,26) har Jesus tvunget til å bli en tjener til det gode (og til salighet) for den som tror på ham!

For i Paradis priser de Herren - der tjener de ham dag og natt i hans tempel. Apostelen Paulus opplever en spenning omkring dette: «For meg er livet Kristus og døden en vinning. Men dersom det at jeg lever i kjødet gir frukt av mitt arbeid, da vet jeg ikke hva jeg skulle velge. Jeg kjenner meg dratt til begge sider. Jeg har lyst til å bryte opp herfra og være med Kristus, for det er så mye, mye bedre» (Fil 1,21-23).

*

Ut fra Skriften synes det å være klart at de troende går ikke inn i en «søvn» eller tilstand av «dvale» når de dør. Men de er med Herren: «Vi er altså frimodige, og vil heller være borte fra legemet og hjemme hos Herren» (2 Kor 5,8). - «Borte fra legemet - og hjemme hos Herren», det er et fint uttrykk! Det som altså skjer når en kristen dør, er at legemet legges i grav, mens ånden går til Jesus. Tenk på den bønn Stefanus ba: «Herre Jesus, ta i mot min ånd!» (Apg 7,59).

Dette blir altså det store venterom inntil Jesus kommer igjen. Da skal han fullføre frelsen for dem som tror og dommen for dem som går fortapt: «Og de skal komme ut, - de som har gjort det gode (omvendt seg og kommet til tro på Jesus), til livets oppstandelse, men de som har gjort det onde (avvist budskapet om frelsen), til dommens oppstandelse» (Joh 5,29).

Både de frelste og de fortapte skal få sine legemer igjen. Det dreier seg om en legemlig oppstandelse for alle mennesker (sml. Dan 12,2).

For troens folk blir dette herlig: «Han skal forvandle vårt fornedringslegeme og gjøre det likt med sitt herlighets-legeme ved den kraft han har til også å legge alle ting under seg» (Fil 3,21).

I oppstandelsen får vi våre legemer igjen. Det er det samme legeme som ble lagt i jorden, som står opp igjen, men i forklaret, herliggjort skikkelse (1 Kor 15,42-44).

Dette er først skjedd med Kristus. Da Jesus sto opp av graven, sto han opp legemlig. Fra nå av hadde han et forherliget legeme. Men det var det samme legeme som lå i graven som er oppstått. Det var de samme hender og føtter som bar naglemerkene som nå var stått opp. Det er det legemet som var dødt, som ble gjort levende (Åp 1,18).

Vi har et fint bilde på dette i Åp 5,6: «Og jeg så - og se: det stod et lam, likesom det hadde vært slaktet,..» - Det er ikke slaktet nå. men en kan se på dette lam at det har vært slaktet. Men nå er det levende!

Dette er et billedlig uttrykk for at Jesus virkelig har vært død, men nå lever han « med sitt nye herlighets-legeme.

Og sårmerkene hans, det er hans seierstegn. Jesus har beseiret alle sine fiender (Ef 1,19-21). Jesus har seiret over synden, verden, djevelen, døden – og over vårt gamle menneske (Joh 16,33; Kol 2,14-15 og Heb 2,14-15). Derfor kan vi bryte ut i jubel: «Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!» (1 Kor 15,57).

På samme måte som Jesus har fått sitt herlighetslegeme, skal vi få våre herlighets-legemer. Og det blir vårt jordiske legeme som oppstår i herlighet, bortsett fra at alle merker av synd og skrøpeligheit er borte. Alt er skjønt i evigheten.

I himmelen er det ikke spørsmål om mann og kvinne. Da er det ikke noen kjønnsforskjell, men vi er som englene (Mark 12,25).

(Forts. I neste nr.)

(Lekson 1 af 9 om profeten Joel ved Dag Risdal – bragt i Bibelsk Tro 3/1996 – Shafan 17-06-21)